FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (femte avdelningen)
den 21 maj 1999 *

I mål T-154/98,

Asia Motor France SA, bolag bildat enligt fransk rätt, i konkurs, Chemille (Frankrike), företrätt av advokaten André-François Bach, konkursförvaltare,

Jean-Michel Cesbron, näringsidkare som idkar näring under firman JMC Automobiles, Chemille, i konkurs, företrädd av advokaten André-François Bach, konkursförvaltare,

Monin automobiles SA, bolag bildat enligt fransk rätt, i konkurs, Bourg-de-Péage (Frankrike), företrätt av advokaten Nicolas Grandjean, konkursförvaltare,

Europe auto services (EAS) SA, bolag bildat enligt luxemburgsk rätt, i konkurs, Livange (Luxemburg), företrätt av advokaten Pierrot Schiltz, förvaltare,

företrädda i detta förfarande av advokaten Jean Claude Fourgoux, Bryssel och Paris, delgivningsadress: advokatbyrån Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

sökande,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske chefsrådgivaren Giuliano Marenco och Loïc Guérin, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 15 juli 1998 om avslag på de klagomål som sökandena ingett avseende konkurrensbegränsande samverkan som påstås strida mot artikel 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden J.D. Cooke samt domarna R. García-Valdecasas och P. Lindh,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Sökandena bedrev import till och handel i Frankrike av japanska bilar som har satts i fri omsättning i andra medlemsstater i gemenskapen såsom Belgien och Luxemburg. Företagen är för närvarande försatta i konkurs.

2 En av sökandena, Jean-Michel Cesbron, ingav den 18 november 1985 ett klagomål till kommissionen avseende en överträdelse av artiklarna 30 i EG-fördraget (nu artikel 28 EG i ändrad lydelse) och 85 i EG-fördraget (nu artikel 81 EG), eftersom han ansåg sig missgynnas av en otillåten samverkan mellan fem importörer av japanska bilar till Frankrike, närmare bestämt Sidat Toyota France, Mazda France Motors, Honda France, Mitsubishi Sonauto och Richard Nissan SA.

3 Den 29 november 1988 ingav sökandena ett nytt klagomål beträffande dessa fem importörer, med stöd av artikel 85 i fördraget.

4 Sökandena gjorde i det sistnämnda klagomålet i huvudsak gällande att de fem ovannämnda importörerna av japanska bilar gentemot den franska förvaltningen hade åtagit sig att på den franska marknaden inte sälja fler bilar än tre procent av det antal motorfordon som under föregående kalenderår hade registrerats inom

hela det franska territoriet. De fem importörerna skulle enligt sökandena ha överenskommit att fördela denna andel mellan sig enligt i förväg fastställda regler och att utesluta alla andra företag som i Frankrike ville sälja fordon av japanskt ursprung av andra märken än dem som de påstått samverkande företagen sålde.

5 Sökandena gjorde i detta klagomål även gällande att den franska förvaltningen i utbyte mot denna självbegränsning hade utökat hindren för den fria rörligheten för fordon av japanskt ursprung av andra märken än de fem märken som de påstått samverkande företagen sålde.

6 Med stöd av artikel 11.1 i förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av artiklarna 85 och 86 i fördraget (EGT 13, 1962, s. 204, svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8, nedan kallad förordning nr 17) begärde kommissionen i skrivelse av den 9 juni 1989 upplysningar av importörerna i fråga. I skrivelse av den 20 juli 1989 uppmanade generaldirektoratet för industrifrågor vid franska ministeriet för industri, infrastruktur, bostäder, transporter och turism importörerna att inte besvara en av de frågor som kommissionen hade ställt. Kommissionen begärde därför genom skrivelse av den 16 oktober 1989 upplysningar av de franska myndigheterna. Den 28 november 1989 besvarade de franska myndigheterna denna begäran om upplysningar genom att i huvudsak anföra att "de frågor som rör de i kommissionens skrivelse nämnda företagens handlande sakna[de] i detta sammanhang relevans, eftersom detta handlande [var] kopplat till den reglering som statsmakten har önskat. Dessa företag ha[de] nämligen inte någon autonomi vid tillämpningen av denna reglering".

7 Eftersom kommissionen inte hörde av sig till dem, översände sökandena den 24 november 1989 en skrivelse till kommissionen, i vilken de uppmanade den att ta ställning till de klagomål som hade ingetts. Då kommissionen alltjämt inte hörde av sig, väckte sökandena den 20 mars 1990 passivitets- och skadeståndstalan vid domstolen. Genom beslut av den 23 maj 1990 i mål C-72/90, Asia Motor m.fl. mot kommissionen (REG 1990, s. I-2181) avvisade domstolen

passivitets- och skadeståndstalan i den del den avsåg fastställelse av att kommissionen hade förhållit sig passiv i förhållande till den påstådda överträdelsen av artikel 30 i fördraget samt flyttade över målet till förstainstansrätten i den del det avsåg fastställelse av att kommissionen hade förhållit sig passiv i förhållande till den påstådda överträdelsen av artikel 85 i fördraget samt det ansvar som följde därav.

8 Under tiden hade generaldirektören vid kommissionens generaldirektorat för konkurrens i skrivelse av den 8 maj 1990 underrättat sökandena i enlighet med artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268, svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 32, nedan kallad förordning nr 99/63) att kommissionen inte avsåg att bifalla deras klagomål och anmodade dem att inkomma med eventuella synpunkter på detta. Den 29 juni 1990 inkom sökandena med yttranden till kommissionen, i vilka de vidhöll att klagomålet var välgrundat.

9 Förstainstansrätten fastslog därefter i dom av den 18 september 1992 i mål T-28/90, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen (REG 1992, s. II-2285, nedan kallad domen i målet Asia Motor France I), att det saknades anledning att pröva yrkandena i ansökan i den mån som den var grundad på artikel 175 i EG-fördraget (nu artikel 232 EG). Förstainstansrätten avvisade i övrigt sökandenas skadeståndsyrkanden.

10 Den 5 juni 1990 inkom även bolaget Somaco med ett klagomål till kommissionen, vilket riktade sig mot åtgärder som hade vidtagits av bolagen CCIE, SIGAM, SAVA, SIDA och Auto GM, samtliga etablerade i Lamentin (Martinique, Frankrike) och samtliga återförsäljare och importörer av fordon av märkena Toyota, Nissan, Mazda, Honda respektive Mitsubishi på denna ö. Detta klagomål, vilket grundade sig på artiklarna 30 och 85 i fördraget, riktade sig även mot den franska förvaltningens åtgärder, av den anledningen att dessa hade

till syfte att förhindra att klaganden bedrev parallellimport av fordon av vissa japanska märken samt av fordon av det koreanska märket Hyundai.

11 Genom skrivelse av den 9 augusti 1990 underrättade kommissionen, med hänvisning till sin skrivelse till sökandena av den 8 maj 1990, bolaget Somaco om att den inte avsåg att bifalla dess klagomål och anmodade i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 bolaget att inkomma med synpunkter. Bolaget Somaco vidhöll i skrivelse av den 28 september 1990 att klagomålet var välgrundat.

12 Genom skrivelse av den 5 december 1991 underrättade kommissionen sökandena och bolaget Somaco om att de klagomål som hade ingetts den 18 november 1985, den 29 november 1988 respektive den 5 juni 1990 hade avslagits.

13 Avslaget grundades på två skäl. För det första angavs att de fem ifrågavarande importörernas handlande utgjorde en väsentlig del av den franska statsmaktens politik i fråga om import av japanska motorfordon till Frankrike. Myndigheterna fastställde inom ramen för denna politik inte bara det totala antalet fordon som fick importeras varje år till Frankrike, utan även närmare regler om hur detta antal skulle fördelas. För det andra angavs att det inte fanns något samband mellan klagandenas intresse i saken och den påstådda överträdelsen, eftersom en eventuell tillämpning av artikel 85 i EG-fördraget inte skulle kunna avhjälpa de förhållanden som klagandena ansåg sig missgynnas av.

14 Sökandena och bolaget Somaco väckte genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 4 februari 1992, talan om ogiltigförklaring av ovannämnda beslut av den 5 december 1991.

15 Förstainstansrätten ogiltigförklarade i dom av den 29 juni 1993 i mål T-7/92, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen (REG 1993, s. II-669, svensk specialutgåva, volym 14, nedan kallad domen i målet Asia Motor France II), beslutet av den 5 december 1991 i den del detta avsåg artikel 85 i EG-fördraget, dels därför att det första skälet för avslag grundade sig på en oriktig bedömning av de faktiska och rättsliga omständigheter som kommissionen hade att bedöma, dels för att det andra skälet för avslag innebar en felaktig rättstillämpning.

16 I denna dom fastslog förstainstansrätten att beslutet av den 5 december 1991 — i den mån klagomålen avslogs med motiveringen att näringsidkarna i fråga inte hade någon handlingsfrihet eller något "handlingsutrymme" trots att denna motivering motsades av precisa och detaljerade bevis som klagandena förelade kommissionen för bedömning — var behäftat med ett uppenbart bedömningsfel när det gällde de faktiska omständigheterna, vilket medförde en felaktig rättslig bedömning av tillämpligheten av artikel 85 i EG-fördraget på de ifrågavarande näringsidkarnas beteende.

17 Till följd av denna dom översände kommissionen den 25 augusti 1993 en begäran om upplysningar enligt artikel 11.1 i förordning nr 17 till de franska myndigheterna och till de återförsäljare på Martinique som påtalades i bolaget Somacos klagomål av den 5 juni 1990.

18 Återförsäljarna på Martinique besvarade kommissionens begäran om upplysningar under oktober månad 1993. Fyra av dem ingav till stöd för sina förklaringar kopior av handlingar som enligt dem visade att importkvoterna för deras märken hade tilldelats av myndigheterna och att de inte var resultatet av en samverkan mellan återförsäljarna.

19 De franska myndigheterna besvarade begäran om upplysningar genom en skrivelse av den 11 november 1993.

20 Den 19 oktober 1993 översände sökandena och bolaget Somaco en uppmaning till kommissionen i enlighet med artikel 175 i EG-fördraget.

21 Den 10 januari 1994 översände kommissionen ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 till sökandena och bolaget Somaco. Kommissionen tillställde dem även en kopia av de svar som hade lämnats på begäran om upplysningar och erbjöd dem möjlighet att granska de skriftliga bevis som hade ingetts till den. Sökandena och bolaget Somaco yttrade sig i skrivelse av den 9 mars 1994.

22 Den 2 augusti 1994 översände sökandena och bolaget Somaco en ny uppmaning till kommissionen.

23 Genom skrivelse av den 13 oktober 1994 underrättade kommissionen sökandena och bolaget Somaco om att den ännu en gång hade avslagit deras klagomål. I detta beslut upprepades enbart det första av skälen för avslag i beslutet av den 5 december 1991.

24 Sökandena och bolaget Somaco har genom ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 december 1994, väckt talan om passivitet, ogiltigförklaring och skadestånd. Talan väcktes mot kommissionen och avsåg kommissionens beslut av den 13 oktober 1994.

25 Genom dom av den 18 september 1996 i mål T-387/94, Asia Motor France m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. II-961; nedan kallad domen i målet Asia Motor France III), avvisade förstainstansrätten sökandenas och bolaget Somacos yrkanden avseende passivitet och skadestånd. Däremot ogiltigförklarade förstainstansrätten kommissionens beslut av den 13 oktober 1994, till den del det

innebar avslag på klagomålen av den 18 november 1985 och den 29 november 1988. Den ansåg att kommissionen hade gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna genom att utifrån tillgängliga uppgifter anse att importörerna med importtillstånd i det franska moderlandet till den grad saknade autonomi i sitt handlande att detta därför föll utanför tillämpningsområdet för artikel 85.1 i EG-fördraget. Förstainstansrätten kom fram till denna slutsats efter att ha fastslagit att kommissionen hade grundat sitt beslut, såvitt avser ovannämnda klagomål, på samma omständigheter som det hade anfört till stöd för sin slutsats i beslutet av den 5 december 1991, nämligen att de ekonomiska aktörerna i fråga inte hade någon autonomi eller något "handlingsutrymme". Förstainstansrätten ansåg att beslutet av den 13 oktober 1994, i avsaknad av nya uppgifter om den i det franska moderlandet tillämpliga importregleringen, inte grundade sig på objektiva, precisa och samstämmiga indicier som visade att de franska myndigheterna ensidigt hade utövat påtryckningar på företagen som dessa inte hade kunnat stå emot, i syfte att förmå dessa att agera på det i klagomålen påtalade sättet.

26 Till följd av denna dom skickade kommissionen den 7 maj 1997 en ny begäran om upplysningar i enlighet med artikel 11.1 i förordning nr 17 till de fem ifrågavarande importörerna till det franska moderlandet.

27 Den 7 oktober 1997 översände kommissionen, efter att ha erhållit svar på begäran om upplysningar, ett meddelande i enlighet med artikel 6 i förordning nr 99/63 till sökandena. Genom skrivelse av den 5 december 1997 inkom sökandena med yttranden avseende detta meddelande.

28 Genom skrivelse av den 16 juli 1998 underrättade kommissionen sökandena om beslutet att på nytt avslå deras klagomål (nedan kallat det omtvistade beslutet). Enligt kommissionen bekräftade de svar som den mottagit till följd av begäran om upplysningar av den 7 maj 1997 att den franska statsmakten ensidigt hade fastställt villkoren för fördelningen, mellan de fem importörerna i fråga, av den totala kvoten på tre procent och ålagt dem att iaktta deras respektive andel av kvoten. Den påtryckning som de franska myndigheterna utövat avsåg dessa

importörer var för sig, och inte alla importörer sammantagna. Enligt kommissionen förelåg det under alla omständigheter inte ett tillräckligt gemenskapsintresse för att det skulle vara berättigat av kommissionen att ingripa på nytt.

29 Det var under dessa omständigheter som sökandena, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 september 1998, väckte denna talan.

30 Ansökan är uttryckligen uppdelad i fem delar.

31 I den första delen av ansökan, med rubriken "Föremålet för tvisten", erinras i huvudsak om domstolens rättspraxis avseende medlemsstaternas skyldighet att iaktta den ändamålsenliga verkan av bestämmelserna i artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget.

32 I den andra delen, med rubriken "Beslut av den 15/16 juli 1998, vilket begärs ogiltigförklarat", anges de huvudsakliga skälen för meddelandet av den 7 oktober 1997 samt några anmärkningar avseende detta, och återges ordagrant sökandenas yttranden av den 5 december 1997. I slutet av den andra delen anges att "yttrandena, som kommissionen inte beaktade, utgör grunden för sökandenas motivering".

33 Den tredje delen av ansökan, med rubriken "Förstainstansrättens och domstolens tidigare avgöranden i denna tvist", innehåller en kortfattad redogörelse av bakgrunden i målet. En kopia av domarna i målen Asia Motor France I, Asia

Motor France II och Asia Motor France III samt beslutet i det ovannämnda målet Asia Motor France m.fl. mot kommissionen är bifogad som bilaga.

34 I den fjärde delen av ansökan, med rubriken "Förstainstansrättens dom av den 18 september 1996", återges de huvudsakliga punkterna i förstainstansrättens bedömning av klagomålen av den 18 november 1985 och den 29 november 1988. I slutet av den fjärde delen anges på nytt att sökandenas yttranden av den 5 december 1997 "utgör grunden för denna talan och sammanfattar de grunder som åberopades vid förstainstansrätten till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring".

35 Den femte delen, med rubriken "Grunder för ogiltigförklaring", har följande lydelse:

"Beslutet måste ogiltigförklaras, eftersom kommissionen inte har försökt att finna indicier som skulle kunna medföra att beslutet underkändes och således har vägrat att beakta förstainstansrättens bedömning i tidigare avgöranden och de anvisningar som den getts innebärande att en ny bedömning av ärendet skall ske med beaktande av att objektiva, relevanta och samstämmiga indicier skall föreligga och att ärendet skall avgöras på ett sätt som är förenligt med gemenskapsrätten.

Man återfinner samma oriktiga bedömning av de faktiska och de rättsliga omständigheterna och samma åsidosättande av fördraget — det är som om kommissionen inte kan tänka sig någon annan lösning än att fortsätta på samma sätt, det vill säga att fortsätta med misstaget, eftersom den medvetet valde fel väg redan från början.

Utan tvekan räknar kommissionen med att sökandeföretagen, som ruinerats tack vare kommissionens policy, på grund av sin nöd skall avstå från sina rättigheter.

Det är chockerande att se en institution som kommissionen i dag hävda, utan att blinka, att det faktum att klagomålet är gammalt (tretton år), det vill säga den tid som förfarandet pågått, medför att det inte längre föreligger något intresse av att skydda rättigheterna för de drabbade företagen, som är europeiska medborgare, trots att det är kommissionen som är ansvarig för den ovanligt långa tid som förfarandet pågått, på grund av dess rättsstridiga beslut.

Av skälighets- och billighetsskäl borde ett meddelande om anmärkningar ha översänts till de företag som deltagit i den konkurrensbegränsande samverkan och till deras branschsammanslutningar för tretton år sedan. Redan vid denna tidpunkt hade det på ett tillräckligt sätt fastslagits att det förekom en konkurrensbegränsande samverkan. Det borde ha ankommit på företagen i fråga att under diskussionerna styrka att det så kallade självbegränsningssystemet, tillsammans med deras motprestationer (däribland att utestänga japanska konkurrenter), inte utgjorde ett affärsmässigt val utan berodde på påtryckningar från den franska staten som företagen inte kunde stå emot och som kunde medföra stora förluster för dem.

Kommissionen har under tretton år inte kunnat finna bevisning för att det förekom sådana påtryckningar som inte gick att stå emot.

Det är under dessa omständigheter som sökandena yrkar att beslutet av den 15/16 juli 1998 skall ogiltigförklaras, och de förbehåller sig rätten att yrka skadestånd för kommissionens agerande."

36 Genom särskild handling av den 29 oktober 1998 har kommissionen gjort gällande en invändning om rättegångshinder. Den har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Den 30 december 1998 inkom sökandena med yttranden avseende invändningen om rättegångshinder, varvid de yrkade att förstainstansrätten skall

— ogilla invändningen om rättegångshinder, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för denna del av förfarandet.

Upptagande till sakprövning

38 Om en part begär att rätten skall meddela beslut i fråga om rättegångshinder avseende en ansökan, utan att pröva själva sakfrågan, skall det ske genom särskild handling enligt artikel 114 i rättegångsreglerna. Förstainstansrätten kan bestämma att det inte finns anledning att inleda det muntliga förfarandet och pröva begäran genom ett motiverat beslut. Rätten finner att handlingarna i förevarande mål innehåller tillräckliga upplysningar. Det finns därför ingen anledning att inleda det muntliga förfarandet.

Parternas argument

39 Kommissionen har erinrat om att enligt artikel 19 första stycket i EG-stadgan för domstolen och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna skall en ansökan innehålla uppgifter om "föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna".

40 Kommissionen har gjort gällande att ansökan i förevarande mål inte innehåller några rättsliga grunder eller argument till stöd för sökandenas yrkanden och att den därför inte uppfyller kraven i ovannämnda bestämmelser.

41 Kommissionen har hävdat att sökandenas hänvisning till deras yttranden av den 5 december 1997, "om det antas att den formellt sett kan uppväga att grunderna inte angavs i ansökan", inte heller gör det möjligt att identifiera den kritik som anförs mot det omtvistade beslutet. Kommissionen har tillagt att under alla omständigheter saknar dessa yttranden relevans, eftersom de föregick det omtvistade beslutet och detta följaktligen inte har beaktats i dessa.

42 Till stöd för sina påståenden har kommissionen angett att gemenskapsdomstolen visserligen har medgett att grunderna för en talan inte nödvändigtvis behöver överensstämma med den terminologi och uppräkning som anges i rättegångsreglerna och att framställandet av dessa grunder, genom deras innehåll snarare än på grund av deras rättsliga beskaffenhet, kan vara tillräckligt, men det förutsätter att dessa grunder tillräckligt klart framgår av ansökan (domstolens dom av den 15 december 1961 i de förenade målen 19/60, 21/60, 2/61 och 3/61, Fives Lille Cail m.fl. mot Höga myndigheten, REG 1961, s. 559, och förstainstansrättens beslut av den 28 april 1993 i mål T-85/92, De Hoe mot kommissionen, REG 1993, s. II-523). Kommissionen har tillagt att i samma mål fastslog gemenskapsdomstolen att endast ett abstrakt omnämnande av grunderna i ansökan inte uppfyller de krav som uppställs i domstolens stadga och rättegångsregler. Enligt fast rättspraxis måste framställandet av en grund vara tillräckligt klart och precist för att ge förstainstansrätten möjlighet att utföra sin prövning och ge svaranden möjlighet att förbereda sitt försvar. Det är således nödvändigt att de väsentligaste faktiska och rättsliga omständigheter på vilka en grund baseras framgår av själva ansökan, åtminstone kortfattat, på ett sätt som är konsekvent och förståeligt (beslutet i det ovannämnda målet De Hoe mot kommissionen, och förstainstansrättens dom av den 7 november 1997 i mål T-84/96, Cipeke mot kommissionen, REG 1997, s. II-2081).

43 Kommissionen har därefter åberopat förstainstansrättens praxis, enligt vilken innehållet i en ansökan visserligen kan kompletteras och stöttas upp i specifika avseenden, genom hänvisning till utdrag ur bilagda handlingar, men en sådan generell hänvisning till andra skrifter, även om de är bilagda ansökan, kan i själva

verket inte kompensera frånvaron av väsentliga delar av den rättsliga argumenteringen som bör återfinnas i själva ansökan. Kommissionen har erinrat om att förstainstansrätten inte kan ersätta sökandens bedömning med sin egen och att det inte ankommer på förstainstansrätten att i bilagorna söka efter och identifiera de grunder som den till äventyrs skulle kunna anse utgöra grunden för talan, eftersom bilagorna enbart skall tjäna som bevismaterial och som ett medel för målets utredning (domen i det ovannämnda målet Cipeke mot kommissionen, och förstainstansrättens beslut i det ovannämnda målet De Hoe mot kommissionen, och av den 29 november 1993 i mål T-56/92, Koelman mot kommissionen, REG 1993, s. II-1267). Kommissionen har påpekat att i beslutet i det ovannämnda målet De Hoe mot kommissionen angav förstainstansrätten även att den omständigheten att man i ansökan återgett hela klagomålets innehåll inte heller medför att kraven i domstolens stadga och rättegångsregler uppfylls.

44 Till stöd för sina påståenden har kommissionen även angett att domstolen konstant har avvisat ansökningar som ingetts med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG), i vilka det inte anges de exakta anmärkningar som domstolen skall uttala sig om samt, åtminstone översiktligt, de faktiska och rättsliga omständigheter som dessa anmärkningar grundar sig på, utan i vilka det endast finns en hänvisning till den motivering som angetts i den formella underrättelsen och i det motiverade yttrandet (domstolens dom av den 13 december 1990 i mål C-347/88, kommissionen mot Grekland, REG 1990, s. I-4747, av den 13 mars 1992 i mål C-43/90, kommissionen mot Tyskland, REG 1992, s. I-1909, och av den 23 oktober 1997 i mål C-375/95, kommissionen mot Grekland, REG 1997, s. I-5981). Kommissionen har tillagt att domstolen även har avvisat ansökningar, i vilka det inte lämnats några närmare uppgifter rörande de faktiska förhållanden och omständigheter som låg till grund för det fördragsbrott som de nationella myndigheterna beskylldes för (dom av den 31 mars 1992 i mål C-52/90, kommissionen mot Danmark, REG 1992, s. I-2187).

45 Slutligen har kommissionen som argument åberopat att domstolen har avvisat överklaganden där det inte tydligt anges vad som kritiseras i den dom som man yrkar skall upphävas samt vilka rättsliga grunder som särskilt anförs till stöd för detta yrkande, utan som inskränker sig till att upprepa eller ordagrant återge de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten (domstolens dom av den 24 oktober 1996 i mål C-73/95 P, Viho mot kommissionen, REG 1996, s. I-5457, och domstolens beslut av den 26 september 1994 i mål C-26/94 P, x mot kommissionen, REG 1994, s. I-4379, av den 11 juli 1996 i mål C-148/96 P(R), Goldstein mot kommissionen, REG 1996, s. I-3883, av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen, REG 1996, s. I-4435, och av den 28 november 1996 i mål C-293/95 P, Odigitria mot rådet och kommissionen, REG 1996, s. I-6129).

46 Som svar på denna invändning om rättegångshinder har sökandena gjort gällande att det är tillräckligt att ansökan gör det möjligt att identifiera sökandens yrkanden, även om inte de fördragsbestämmelser som ansökan är grundad på anges i den eller om den hänvisar till fel bestämmelse och hänvisningen inte sker i enlighet med bruklig terminologi (domstolens dom av den 16 december 1963 i de förenade målen 2/63—10/63, Società Industriale Acciaierie San Michele m.fl. mot Höga myndigheten, REG 1963, s. 661, och av den 7 maj 1969 i mål 12/68, x mot kontrollutskottet, REG 1969, s. 109). Det viktiga är att ansökan gör det möjligt att med säkerhet fastställa den rättsliga betydelsen av de grunder som åberopats. Under sådana omständigheter kan ansökan, vad gäller vissa delar av tvisten, hänvisa till argument som framförts i andra mål vid gemenskapsdomstolen (domstolens dom av den 28 april 1971 i mål 4/69, Lütticke mot kommissionen, REG 1971, s. 325).

47 Sökandena har bestritt att den rättspraxis som kommissionen har åberopat till stöd för invändningen om rättegångshinder är relevant. De har, för det första, gjort gällande att i besluten i de ovannämnda målen De Hoe mot kommissionen och Koelman mot kommissionen och domen i det ovannämnda målet Cipeke mot kommissionen fastslog förstainstansrätten att ansökningarna skulle avvisas på grund av att de innehöll en generell hänvisning till bifogade handlingar. I förevarande mål har det dock inte skett någon hänvisning till bilagor. Yttrandena av den 5 december 1997 utgör en väsentlig del av ansökan. Sökandena har, för det andra, hävdat att de två domarna i det ovannämnda målet kommissionen mot Grekland och domarna i de ovannämnda målen kommissionen mot Danmark och kommissionen mot Tyskland, som kommissionen har åberopat, inte är tillämpliga i detta mål, eftersom de rörde talan om fördragsbrott. Slutligen avsåg domen i det ovannämnda målet Viho mot kommissionen och besluten i de ovannämnda målen x mot kommissionen, Goldstein mot kommissionen, San Marco mot kommissionen och Odigitria mot rådet och kommissionen överklaganden som avvisades på grund av att de endast återgav ordagrant de grunder och argument som redan anförts vid förstainstansrätten.

48 Enligt sökandena innehåller ansökan i huvudsak fyra grunder för ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Den första grunden avser en uppenbart oriktig bedömning, den andra grunden avser otillräcklig motivering, den tredje grunden avser åsidosättande av rätten till försvar och den fjärde grunden avser åsidosättande av fördraget. Sökandena har angett att den första och den fjärde

grunden uttryckligen åberopas i ansökan, medan den andra och den tredje grunden framgår "underförstått, men på ett tillräckligt tydligt sätt".

Förstainstansrättens bedömning

49 En ansökan skall innehålla uppgifter om föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna enligt artikel 19 första stycket i domstolens stadga, som är tillämplig på förstainstansrätten med stöd av artikel 46 första stycket i samma stadga, och enligt artikel 44.1 c i rättegångsreglerna. Oberoende av vilken terminologi som används skall dessa uppgifter vara tillräckligt klara och precisa för att ge svaranden möjlighet att förbereda sitt försvar och ge förstainstansrätten möjlighet att pröva talan, i förekommande fall utan stöd av andra uppgifter. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning skall de väsentliga faktiska och rättsliga omständigheterna som ansökan är grundad på framgå av själva ansökan, åtminstone kortfattat, på ett sammanhängande och tydligt sätt, för att den skall kunna tas upp till sakprövning. Innehållet i en ansökan kan visserligen kompletteras och stöttas upp i specifika avseenden, genom hänvisning till utdrag ur bilagda handlingar, men en sådan generell hänvisning till andra skrifter, även om de är bilagda ansökan, kan inte kompensera frånvaron av väsentliga delar av den rättsliga argumenteringen, som enligt ovannämnda bestämmelser skall återfinnas i själva ansökan (beslutet i det ovannämnda målet De Hoe mot kommissionen, punkt 20).

50 I förevarande fall skall sökandenas yttranden av den 5 december 1997 beaktas i deras helhet för att fastställa huruvida ansökan uppfyller ovannämnda krav. Sökandena har nämligen i ansökan återgett hela innehållet i dessa yttranden genom att uttryckligen ange att dessa utgör grunden för deras talan (s. 10 och 14). Under dessa omständigheter kan detta inte likställas med att det enbart hänvisas till en bilaga eller bara återges en bilaga, vilket förstainstansrätten i beslutet i det ovannämnda målet De Hoe mot kommissionen inte ansåg uppfyllde ovannämnda krav.

51 Argumentet att dessa yttranden föregick det omtvistade beslutet är för övrigt inte relevant, eftersom innehållet i beslutet i huvudsak är identiskt med innehållet i kommissionens meddelande av den 7 oktober 1997, som dessa yttranden avsåg.

52 Det skall vidare konstateras att två grunder uttryckligen har åberopats i ansökan. Sökandena har, för det första, hävdat att kommissionen gjort sig skyldig till "samma uppenbart oriktiga bedömning av de faktiska och de rättsliga omständigheterna" (s. 5 och 15 i ansökan) och har, för det andra, åberopat "samma åsidosättande av fördraget" (s. 15 i ansökan).

53 Den argumentation som framfördes i ansökan till stöd för dessa två grunder är tillräckligt klar för att ge förstainstansrätten möjlighet att göra en prövning av det omtvistade beslutets lagenlighet och ge svaranden möjlighet att på ett ändamålsenligt sätt framföra sitt försvar (förstainstansrättens dom av den 16 oktober 1996 i mål T-378/94, Knijff mot revisionsrätten, REGP 1996, s. II-1341).

54 Vad beträffar den första grunden framgår det således av ansökan att sökandena har hävdat att, liksom i de mål som gav upphov till domarna i målen Asia Motor France II och Asia Motor France III, kommissionen har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna, genom att anse att importörerna med importtillstånd i det franska moderlandet till den grad saknade autonomi i sitt handlande att detta därför föll utanför tillämpningsområdet för artikel 85.1 i EG-fördraget (s. 5, 6 och 15 i ansökan). Sökandena har erinrat om att i domen i målet Asia Motor France III fastslog förstainstansrätten att det inte fanns någon tvingande föreskrift i fransk rätt som ålade importörerna i fråga att vidta de handlingar som påtalats i klagomålen. Under dessa omständigheter kunde kommissionen avslå klagomålen på grund av de ifrågava-

rande importörernas bristande autonomi endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga indicier framgick att företagen ensidigt hade ålagts att agera på detta sätt av de nationella myndigheterna genom påtryckningar som företagen inte hade kunnat stå emot (s. 6, 7, 12 och 13 i ansökan). Sökandena anser att de uppgifter som kom till kommissionens kännedom efter att den vidtagit nya åtgärder för bevisupptagning inte utgör sådana indicier (s. 4, 7, 14 och 15 i ansökan). De anser dessutom att dessa omständigheter inte har framkommit efter en noggrann och opartisk undersökning av ärendet och att det inte har skett en verklig bedömning av dessa (s. 7, 8, 9 och 10 i ansökan).

55 Vad beträffar den andra grunden, framgår det av ansökan att den skall tolkas som att sökandena hävdar att kommissionen inte har vidtagit åtgärder för att följa domen i det ovannämnda målet Asia Motor France III, vilket strider mot artikel 176 i EG-fördraget. Sistnämnda bestämmelse har visserligen inte nämnts uttryckligen av sökandena. Gemenskapsdomstolen har emellertid fastslagit att det skall medges att grunderna för en talan inte nödvändigtvis behöver överensstämma med den terminologi och uppräkning som anges i rättegångsreglerna och att framställandet av dessa grunder, genom deras innehåll snarare än på grund av deras rättsliga beskaffenhet, kan vara tillräckligt, om dessa grunder tillräckligt klart framgår av ansökan (domen i det ovannämnda målet Fives Lille Cail m.fl. mot Höga myndigheten och beslutet i det ovannämnda målet De Hoe mot kommissionen, punkt 21).

56 Beträffande den andra grunden har sökandena särskilt gjort gällande att i det omtvistade beslutet upprepas de faktiska och rättsliga fel som förstainstansrätten angav i domen i det ovannämnda målet Asia Motor France III (s. 5, 9 och 15 i ansökan). Sökandena har framfört två omständigheter till stöd för detta argument. För det första bedrevs kommissionens nya undersökning — som syftade till att samla in objektiva, relevanta och samstämmiga indicier för att styrka att de franska myndigheterna ensidigt hade utövat påtryckningar på de fem importörerna i fråga för att de skulle handla på det sätt som anges i klagomålen, som de inte hade kunnat stå emot — inte på ett seriöst och snabbt sätt (s. 6, 9, 10 och 15 i ansökan). För det andra anförde kommissionen i vilket

fall som helst inte någon ny omständighet som styrker att det förekom sådana påtryckningar som företagen inte kunde stå emot (s. 8 och 14 i ansökan).

57 Ansökan innehåller inte någon annan grund som uppfyller kraven i artikel 19 första stycket i domstolens stadga och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna.

58 I motsats till vad sökandena har hävdat i yttrandena avseende invändningen om rättegångshinder framgår det inte av ansökan att de även har åberopat en grund avseende otillräcklig motivering eller åsidosättande av rätten till försvar.

59 Även om det skulle anses att ansökan innehåller en underförstådd hänvisning till sådana grunder har det inte framförts en tillräckligt klar argumentation till stöd för dessa.

60 Av vad som anförts ovan följer att grunderna avseende en uppenbart oriktig bedömning och åsidosättande av artikel 176 i EG-fördraget är de enda två grunder som på giltigt sätt framförts vid förstainstansrätten.

61 Följaktligen kan talan upptas till sakprövning med denna begränsning. Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande beslut:

1) **Talan kan tas upp till sakprövning i den del den är baserad på grunden avseende en uppenbart oriktig bedömning och grunden avseende åsidosättande av artikel 176 i EG-fördraget (nu artikel 233 EG).**

2) **Talan avvisas i övrigt.**

3) **En tidsfrist skall fastställas för svaranden att inkomma med svaromål, som skall vara begränsat till att avse de två ovannämnda grunderna, såsom de har angetts i detta beslut.**

4) **Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.**

Luxemburg den 21 maj 1999

H. Jung

Justitiesekreterare

J.D. Cooke

Ordförande